

ספר שישי

(5-1) כך ישן שם אודִי־סָאוֹס הנהדר, יודע־הַתְּלֹאוֹת, כי הכריעוּתוֹ תשישׁוֹת ויַעַז. אך אֲתֵנָה הַלְכָה אֶל אֶרֶץ הַפִּי־אֲקִים וּבָאָה אֶל עֵינִים. לַפְּנִים שָׁכְנוּ הֵם בְּהִי־פְרִיָּאָה רַחֲבַת־הַיְרִידִים, עַל־יַד שַׁבְּטֵי הַקִּיקְלוֹפִים גְּבַה־יְהַלְכּוּ; (10-6) אֶךְ אֱלֹהֵי הַתְּעַמְרוּ בָהֶם, כִּי עָלוּ עֲלֵיהֶם כַּחֲחֹם. קָם אִזּוֹ נְאוֹסִיתֹאוֹס הַדּוֹמֵה־לְאֵלִים וַיּוֹצִיאֵם מִשֶּׁם וַיֵּשֶׁב בְּסִקְרִיתָה, הַרְחֵק מִבְּנֵי הָאָדָם הָעֹמְלִים־לְלַחֵם. הַקִּיף אֶת עֵירוֹ בַּחֲוֹמָה וּבְנֵה בָתִּים וַיַּעַשׂ מִקְדָּשִׁים לְאֵלִים וַיַּחֲלַק הָאֲדָמָה. (15-11) אוֹלָם נָפַל בַּגּוֹרֵת הַגּוֹרֵל זֶה כִּבְר וַיִּרַד אֶל מִשְׁכַּנּוֹת הָאָדָם, וּבִימֵים הָהֵם מֶלֶךְ עֲלֵיהֶם אֱלִיקִינוֹאוֹס, אֲשֶׁר יָדַע עֲצָה מִן הָאֵלִים. בָּאָה הָאֵלָה אֲתֵנָה אַפּוֹרֶת־הָעֵינַי אֶל בֵּיתוֹ, הוֹגָה בַּנִּפְשָׁה אֶת שִׁיבַת אוֹדִי־סָאוֹס אֲמִי־הַלֵּב. פָּנְתָה וְהִלְכָה אֶל חָדָר מַעוֹטֶר־לְהַפְּלִיא, וְכוּ עֵלְמָה (20-16) יִשְׁנָה, קוֹמְתָה וּמְרָאָה כְּכֹנֶת־הָאֵלִמוֹת, נְאוֹסִיקָאָה, בַּת אֱלִיקִינוֹאוֹס רַחֲבֵי־הַלֵּב. שְׁתֵּי שַׁפְחוֹת, יוֹפִיִּין מִעַם הַכְּרִיטוֹת,¹ נָמוּ עַל־יְדֵיהָ מוֹל מִזְחוֹת הַפֶּתַח מִכָּאן וּמִכָּאן, וְהַדְּלֹתוֹת הַנוֹצִצוֹת סָגוֹרוֹת. כַּמִּשְׁבַּח רֹחַ נַחֲפֹזָה הִיא אֶל מִיטַת הָעֵלְמָה, (25-21) עֹמְדָה לְמִרְאֻשׁוֹתֶיהָ וְנִשְׂאָה אֶלֶּיהָ דְּבָרָה, וְדַמּוֹתָה דְּמוֹת בָּתוּ שֶׁל דִּימָס הַנּוֹדֵעַ־בְּסַפִּינוֹתָיו, אֲשֶׁר הֵייתָה בַת גִּילָה וַיִּקְרָה לְלֵבָהּ.

בְּדַמּוֹתָה פָּנְתָה אֵלַיָּה אֲתֵנָה אַפּוֹרֶת־הָעֵינַי וְאָמַרְתִּי: "נְאוֹסִיקָאָה, נִרְפָּה אַתְּ! כְּלוֹם כִּךְ אֲמַךְ יִלְדְתִיךְ? (26-30) הִנֵּה מוֹנַחִים בְּגַדֵי־ךְ הַנוֹצִצִים וְאוֹתָם זִנְחַת. יוֹם כְּלוֹלוֹתֶיךָ קָרוֹב, וְכוּ עֲלִיִּךְ לְלַבּוֹשׁ בְּגָדִים נְאִים, כְּמוֹ גַם לְדָאוֹג לְלַבּוֹשֶׁם הַנָּאָה שֶׁל מְלוֹוִיִּךְ. הֵן כִּךְ יֵצֵא שִׁמְךָ לְטוֹבָה בְּקִרְבֵּי בְנֵי הָאָדָם, אִפְּי יִגִּילוּ אֲבִיךָ וְאֲמַךְ. (31-35) הִבֵּה נֶלֶךְ כְּעֵלוֹת הַשַּׁחַר וְנִכְבַּס הַבְּגָדִים! אֲנוּכִי אֲסִייעֶךָ כַּמְטֵלָה זֶה, אֱלוֹהֵי אוֹתְךָ וְהֵייתָ מוֹכֵנָה חִיש־מָהֵר; כִּי לֹא זְמַן רַב עוֹד תִּישָׂאֵרִי בַּבְּתוּלִיִּיךְ. הִנֵּה כִכֵּר מַחֲזִירִים מִבְּקָשִׁים אֶת יָדְךָ, בַּחֲרִירֵי אֲרֻצָּנוּ, הַטּוֹבִים מִכֹּל הַפִּי־אֲקִים, וְאִפְּי אֶת מוֹצָאֲךָ כְּמוֹתָם. (36-40) עוֹרֵי אַפּוֹא עִם שַׁחַר וְהַפְּצִירִי בְּאֲבִיךָ הַמְהוֹלֵל כִּי יִתֵּן לְךָ פְּרָדִים וְעַגְלָה לְשֵׂאת הָאֲבָנִים, הַשְּׂמֹלוֹת וְהַבְּדִים הַנוֹצִצִים. יֵיטֵב גַּם לְךָ בְּעִצְמְךָ אִם חֲסֵעִי בְּעַגְלָה מֵאֲשֶׁר תְּבוֹאֵי רַגְלִי, כִּי אֲגַנּוֹת הַכִּיבוֹס רַחוּקִים מְאֹד מִן הָעִיר."

(41-45) כִּךְ אָמַרְתִּי אֲתֵנָה אַפּוֹרֶת־הָעֵינַי וְהִלְכָה לְאוֹלִימְפּוֹס; שֵׁם, כִּךְ אוֹמְרִים, מִשְׁכַּן הָאֵלִים אֲשֶׁר לֹא יֵימוֹט לְעוֹלָם. רֹחוֹת אוֹתוֹ לֹא תִגְפְּנָה וּמִטֵּר לֹא יִרְטִיבֵנוּ לְעוֹלָם, אִפִּילוֹ שֶׁלֵּג עֲלֵיו לֹא יַעֲרֹם; לֹא כִּי, צִלוֹל מְאֹד אוֹוִיר הַמְּרוֹמִים, אִינן עֵב נִרְאָה לְעֵינַי וְלוֹבֵן בּוֹהַק עוֹטָה הַמִּשְׁכָּן מִכֹּל עֵבֶר. (46-50) כַּאֲן מִתְּעַנְגִים הָאֵלִים הַבְּרוּכִים כֹּל יְמֵיהֶם. וְתִבּוֹא אַפּוֹרֶת־הָעֵינַי שִׁמָּה אַחֵר שֶׁהִשִּׂיָּאָה עֲצָתָה לְעֵלְמָה. חִישׁ עֲלֵתָה אֲאוֹס הַדּוֹרֶת־כֶּסֶף־הַמְּלֹכוֹת וְהָעִירָה אֶת נְאוֹסִיקָאָה יִפְתֵּי־הַמְּלִכּוּשׁ. וְהִיא, מִתְּפִלָּאֵת עַל חִלּוּמָהּ, פָּנְתָה מִיַּד וְהִלְכָה דֶּרֶךְ הָאֲרָמוֹן כְּרִי לְבִשֵׁר הַדְּבַר לְהוֹרִיָּה, (51-55) לְאִבִּיָּה הַיִּקְר וְלֵאמָהּ, וְתִמְצָאֵם כְּפָנִים הַבֵּית. אִמָּה יִשְׁבָּה מוֹל הָאֵח עִם הַנְּשִׁים אֲמֵהוֹתֶיהָ, כּוֹרַת חוֹטֵי אֲרָגְמָן עַל כִּישוֹר; אֶת אִבִּיָּה פָּגְשָׁה בְּצֵאתוֹ אֶל הַמוֹעֵצָה, אֶל קָהֵל הַמְּלָכִים הַנֹּאצִּלִים,² כִּי שִׁמָּה קָרְאוּהוּ הַפִּי־אֲקִים הַנְּעֵלִים. (56-60) קִרְבָּה מְאֹד אֶל אִבִּיָּה הַיִּקְר, פָּנְתָה אֵלַי וְאָמַרְתִּי: "אָבָא

יקירי, כלום לא תכין בעבורי עגלה גבוהה וטובת-גלגלים, כד שאקח את בגדי החג אל הנהר ואכבסם? הנה מונחים הם וכתמים עליהם. הלא יאה גם יאה לך, בהיותך בין ראשוני העם, (61-65) ולומר דברי עצה ולגופך בגדים צחים ונקיים. חמישה הם בנין היקרים אשר בהיכלותיך, שניים נשואים ושלושה רווקים בשוא עלומיהם; ואלה יבקשו תמיד מַחְלָצוֹת טהורות ויבואו אל רחבת המחול. הנה נתתי דעתי לכל הדברים הללו.

(70-66) כך דיברה, כי התביישה לפרש באוזני אביה דבר חתונתה הענוגה. אך הוא הבין הכול והשיב לה לאמור: "לילתי, לא אמנע ממך את הפרדים ולא שום דבר אחר. לכי, והמשרתים יכיני לך עגלה גבוהה, טובת-גלגלים ועליה ארגו."

(75-71) כך אמר וקרא למשרתיו וישמעו בקולו. הוציאו את עגלת הפרדים טובת-הגלגלים וערכוה, אף את הפרדות הובילו ורתמו אותן לעגלה, ותישא העלמה מחררה את המלכבושים הבהקים. הניחה אותם בעגלה המהוקצעת למשעי, (76-80) ואמה נטלה כל מיני מאכלים מרניני-נפש ושמה אותם בתיבה; הביאה מערנים ומוגה יין בנאד העשוי עור עזים, ונתעל העלמה בעגלה. עוד נתנה לה אמה שמן זית עדין בבקבוק זהב למען ימשחו עורן, היא והנשים אמהותיה. (81-85) אחזה בשוט ובמושכות הנוצצות, הצליפה את צמר הפרדות כי ינועו, ואלה רקעו והרעישו בלכתן. משכו העגלה כמרץ ונשאו את הבגדים ואת העלמה. לא לברה הייתה, כי שפחותיה אף הן הלכו עמה.

הגיעו אל פלגי הנהר הנאים להלל; (86-90) שם היו אַגְנוֹת־כִּבּוּס ובהם שוקקים המים תמיד, והיו שפע המים הזכים זורמים ומציפים אותם לטהר הבגדים, ואם גם מאוד נחלכלכו. שם התירו את הפרדות מהעגלה והנחו אותן אל גדות הנהר רב-המערכולות כי תרעינה בצמחיית המים הערבה לחֶקֶן. העלמות (91-95) נטלו בכיריהן את הבגדים והוציאו מן העגלה, טבלו אותם במים הכהים

ובחריצות היו רומסות אותם בכרכות, מתחרות זו בזו. אחר שכיבסו הבגדים וטיהרו כל כתם, פרשו אותם בשורות על חוף הים, היכן שנתנו הגלים על היבשה והחליקו את אבני החוף למשעי. (96-100) הבנות רחצו ומשחו את עורן בשמן זית, סכו עצמן בנדיבות; אז נטלו ארוחתן על גדות הנהר והמתינו כי יתייבשו הבגדים באור החמה. אחר שסעדו את לבן, היא ואמהותיה, הסירו שביסיהן והחלו משחקות בכדור; (101-105) פתחה נְאוֹסִיקָאָה לבנת-הזרועות ונתחן בשירתה.³ כֶּאֲרֵטְמִיס ממתירת-החצים העוברת באזורי הנהר, במחללי טַאיֶטוּס הנישא או בהר אַרְיִמְנָתוּס, מענגת נפשה בציד חזירי בר או איילות שלוחות; נימפות היער עמה, בנות יָאוּס נושא-האַיִס, (106-110) משתעשעות ומפזזות, ונתעלו לטוֹ בלבה. מעל כולן נישאת אַרְטֵמִיס בראשה ובחן פניה, בנקל ניכרת דמותה ואם גם יפות כולן; כך בקהל אמהותיה הצטיינה העלמה הבתולה.

אולם כאשר אמרה לשוב כחזרה הביתה, (111-115) רתמה הפרדות וקיפלה הבגדים הנאים, או אז הגתה האלה אֶתְנָה אפורת-העין את עצתה האחרת: יתעורר אודיפאוס ויחזה בעלמה יפת-המראה, והיא תנחה אל עירם של הפיאקים. מסרה אז הנסיכה את הכדור אל אחת השפחות; (116-120) החטיאה, לא תפסתו השפחה ויפול במערכולות הנהר העמוק. צעקו הבנות בקול ויעורר אודיפאוס הנהדר. התיישב והרהר בנפשו ובלבו: "אבוי לי! אילו הם האנשים אשר לארצם הגעתי כעת? אולי אלימים הם, אכזריים ובני-עוולה? (121-125) או שמא מכניסי אורחים ומורא האלים על לבם? הנה קריאת נערות מהדהדת באוזני, קול נשים, נימפות אוזנות ההרים ופסגותיהם הנישאות, שוכנות במעיינות, בזרמי נהרות ובכרי דשא

3 ככל הנראה, משחק הכדור לווה בשירה.

4 היא אמם של ארטמיס ואפולון.

מוריקים. ייתכן כי קרבתי אל בני-אדם דוברי שפת אנשו. (126-130)

הבה אבדוק זאת בעצמי ואראה.¹

כך אמר אודִיפּאוס הנהדר והגיה מן השיחים; בידו המוצקה כרת מן הסבך ענף מלא עלים כדי לכסות את בשר ערוותו ומבטיחו. פנה והלך כאריה בן-הרים הבוטח בעוזו, והנה יסתער על עדרי בקר או צאן גשם ורוח ושתי עיניו בורקות; והנה יסתער על מצוה לו כי יבוא או יתחקה אחר צבאים קלים בשדה; ובטנו אף מצוה לו כי יבוא אל גדרות הצאן הצפופות ויתנפל על הכבשים. כך אמר אודִיפּאוס לבוא בקהל העלמות יפות-התלולים, (136-140) אף שערום היה, כי כפהו הכורח. איום נורא נגלה הוא לעיניהן כי שיחתו מי הם את מראהו. נסו הבנות מפניו אנה ואנה על החוליות, אך כחו של אֶלְקִינוֹאוס היא לבדה נשארה במקומה; הן אֶתְנֶה נטעה עוז כלבה והסירה כל פחד מאבריה. (141-145) ניצבה איתנה מולו, ויהיה אודִיפּאוס האם יחבק את ברכי העלמה יפת-המראה ויתחנן אליה, או שמא ירחק ויֶעֱתֵר אליה במתק-שפתיים, אולי תֵאֹת להראות לו עירה ולתת לו בגדים. נמלך בנפשו ונראה היה בעיניו כי טוב יעשה (146-150) אם ירחק ויֶעֱתֵר אליה במתק-שפתיים, פן תכעס העלמה כלבה אם יחבק את ברכיה.

מיד פנה אליה במילים ענוגות ובעורמה גם יחד וַיֹּאמֶר: "אליך אתחנן, מלכתי! הַמִּבְנוֹת האלים את או מבנות האדם? אם הנך מבנות האלים, דרי הרקיע הרחב, (151-155) אזי בעיני שלי נרמית מאוד לֶאֱרִטְמִים, בתו של זֶאוּס האדיר, במראך, בקומתך ובגופך. אך אם מוצאך מבני האדם השוכנים עלי ארץ, אזי שבעתיים נתברכו אביך ואמך הגבירה, שבעתיים נתברכו אחייך! יעלו לבם, דומני, (156-160) וישיש תמיד בגללך עת יראוך פוסעת לרחבת המחול, ואת כפרח מלבלב. אמנם אותו האיש אשר יגבר במתנות ובמורה ויובילך לביתו, הוא הוא המאושר לעילא מכולם ככל מאודו; הן כמותך לא ראו עיני בכני-התמותה, (161-165) לא גבר

ואף לא אישה; משתאה אני למראך. אמת, לפנים בְּלוֹס ראיתי פלא סכוח, נטע תמרים רענן אשר צמח ליד מזבחו של אֶפּוֹלוֹן. הן אף לִשְׁם הגעתי, וצבא רב ליווני בזה המסע, אשר נועד להיות לי לפנע ולרועץ. (166-170) אז כעכשיו נפעם לבי למראיתו, וזמן רב השתאיתי, כי עץ שכזה לא צמח עוד מן האדמה. כך, עלמתי, משתאה אני ונפעם, נוראות אחשוש לחבק את ברכיך; ואמנם תלמות קשות פקדוני. אתמול, כמלאות עשרים יום, נמלטתי מן האלים הכהה-כיין. (171-175) כל אותה העת נשאוני גלים וסופות משהתוללות מן האי אוֹגִיגִיה, לא הרפו, ועתה השליכני כאן אחד האלים כדי שאף פה אסכול אולי איזו רעה. צרותי, דומני, לא היפסקנה כאן; לא כי, טרם זאת עוד ירבו האלים תלואתי. חוסי עלי, מלכתי! כי הנה כמאוכים רבים ידעתי (176-180) ואלייך ראשונה באתי; הן אינני מכיר איש מבני האדם היושבים בוז העיר ובזו הארץ. הראיני-נא את עירך ותני לי בְּלוֹיִים להתעטף בהם, כי אולי כבואך הנה הבאת עמך כסוי כלשהו לבגדים. הלוואי יתנו לך האלים ככל אשר תבקשי, (181-185) גבר ובית, אף ישימו לכם שלום ויהי לבכם אחד, והוא הטוב. כי דבר לא יִחָזַק ויֶעֱצֵם מהיות בעל ואשתו תמימי דעים בכיתם ולבם אחד; לישונאיהם יסבו צער רב, אך לחפצים ביקרם - שמחה, ויצא שמש עד למרחוק.²

(186-190) השיבה לו נאֹוִסִיקָאָה לבנת-הזרועות לאמור: "נזכרי, לאיש מויד או חסר בינה לא נרמית. זָאוּס האולמפי הוא בעצמו קוצב האושר לבני האדם, למצוינים ולנקלים; כאוות נפשו יתן לכל איש ואיש. הוא, דומני, נתן לך את זה הגורל ובאין בְּרָדָה עליך לשאתו. (191-195) עתה, משהגעת אל עירנו ואל ארצנו, לא תחסר מלבוש ולא שום דבר אחר, ככל אשר יירדש למתחנן למורסבל כי יבוא לבקש חסות. אראה לך את העיר ואומר לך שם עמנו: פִּיאָקִים שוכנים בוז העיר ובזו הארץ. (196-200) אנוכי בתו של אֶלְקִינוֹאוס רחב-הלב, וממנו שופעים עוצמת הפיאָקִים וכחם."³

כך דיברה ותצווה לשפחותיה יפות-התלתלים: "עֲצֹנָה, שפחותי ומזיד הוא? (205-201) הלא אין גבר כה ערום בבני-התמורה, וכזה אף לא יקום, אשר יגיע אל ארץ הפּיֵאָקִים ובאמתחתו מלחמה וקטל, כי מאוד אהבנו בני-האלמות. שוכנים אנו במרחקים, להתערות בקהלנו. (210-206) אולם זה הגבר האומלל הגיע לכאן כי תעה בנדודיו; תעה עלינו לסייע לו, כי רצויים לָזָאֵס כל הארחים וכל פושטי-היד, ומתן צנוע אף הוא מבורך. באֵנָה, שפחותי, ותִּפְתֵּן לנוכרי מאכל ומשקה, רְחֻצְנָה אותו בנהר, היכן שיש מחסה מן הרוח."

(215-211) כך דיברה, והן עצרו וקראו אישה לחברתה; הושיבו את אוֹדִיִּסְאוֹס במקום מחסה מן הרוח, כמצוות נְאוֹסִיקָאָה, בת אֶלְקִינוֹאוֹס רחבי-הלך. הניחו לצרו בגדים, גלימה וכותונת, אף נתנו לו שמן זית עדין בבקבוק זהב (220-216) ותצונוה אותו כי ירחץ בפלגי הנהר. או אז פנה אוֹדִיִּסְאוֹס הנהדר לשפחות ידבר אליהן: "שפחות, עֲמָנָה אפוא במרחק ואני בעצמי אשטוף מכתפי את זוהמת הים, אף אמשח בשמי בשמן הזית. אמת, זה זמן רב לא סכתי עורי בשמן. (225-221) אמנם לעיניכן אנוכי לא ארחץ, כי אבוש להראות במערומי בקהל עלמות יפות-תלתלים." כך דיברה, והן רחמו ותספרנה הדבר לגבירתן.

רחץ אוֹדִיִּסְאוֹס הנהדר את בשרו במי הנהר וישטוף מעליו את זוהמת הים, אשר כיסתה את גבו ואת כתפיו הרחבות, (230-226) אף הסיר מראשו את מלח ים השממה. אחר שרחץ כולו ובגדיבות משח בשרו בשמן, עטה לגופו הבגדים אשר נתנה לו העלמה הבתולה. ותרוממהו אֵתְנָה בת-זָאוֹס ותרשן מראהו; (235-231) ותעש מחלפות ראשו רעננות כפרח היקינתון. כאותו צורך מיומן היוצק דב על כסף לצפותו, כי הפִּיִּסְטוֹס ופְּלִסְ-אֵתְנָה לימדוהו כל רזי

אומנתו ועמל כפיו נושא חן; כך נסכה עליו ההדר, על ראשו ובתפיו.

(240-236) רחק אז והתיישב על חוף הים, נוצץ ביופיו ובחנו, והעלמה בו הביטה. או אז פנתה לשפחותיה יפות-התלתלים ותרבר אליהן: "הקשבנה לי, שפחותי לבנות-הזרועות, ואומר דבר מה. כלל לא סותר העניין את רצון האלים אחוזי האוֹלִימְפּוֹס, (241-245) כי יבוא זה הגבר בקהל הפּיֵאָקִים השווים-לאלים. הן קודם היה מראהו גס ומשונה, אך עתה דמותו כאחד האלים, דרי הרקיע החוב. הלוואי יִקְרָא אדם שכמותו בעלי, ישכון פה ויֵאָוֵת להישאר כאן. (250-246) באֵנָה, שפחותי, ותִּנֶּה לנוכרי מאכל ומשקה." כך דיברה, והן הקשיבו לה קשב רב ועשו כמצוותה, הניחו לפני אוֹדִיִּסְאוֹס מאכל ומשקה. שתה אוֹדִיִּסְאוֹס הנהדר, יודע-התלאות, ויאכל בתאבון גדול, כי זמן רב לא אכל ולא שתה.

(255-251) אך נְאוֹסִיקָאָה לבנת-הזרועות הגתה עצתה האחרת: קיפלה הבגדים והניחה אותם בעגלה היפה, רתמה את הפרדות איתנות-הפרסה, ועלתה היא עצמה בעגלה. החישה את אוֹדִיִּסְאוֹס במילתה ונתאמר דברה ונתקרא: "קום עתה, הו לנוכרי, ונלך העירה, למען אלווך (260-256) אל ארמון אבי שלי ברי-הדעת; שם, סבורה אני, תתוודע אל כל בחירי הפּיֵאָקִים. אמנם הקפדנא לעשות כוכי - כי לדידי תבונה לא חסרת. כל עוד נעבור בשדות בני-אדם ובאדמותיהם, לך כוזיות עם שפחותי מאחורי הפרדות והעגלה, (265-261) ואני אורה את הדרך. נבוא אל העיר המוקפת חומה תמירה; נמל נאה לעיר מכאן ומכאן, אך שביל הכניסה צר הוא וספינות שרופנותיהן קמורות חונות לאורכו, כי עמדות שם לכולם, לכל איש ואיש, לגרור ספינותיהם על החול. (270-266) שם נמצא גם מקום אספתם הסובב את מקדש פוֹסִידוֹן הנאה, ואבנים אדירות קבועות באדמה לכתור את מקום האספה. כאן יערכו את אבזרי ספינותיהם השחורות: חבלים ומפרשים, אף משוטים יקציעו

וילטשו כאן. כי הפיאקים אין ענינם בקשת ובאשפת החצנים.
 (271-275) אלא בתרנים ובמשוטי ספינות ובאניות מאחנות – בהם
 ישמחו וישוטו על פני הים האפור. מדיבת לשונם של אלה אוחק,
 פן אחד מהם עוד ימצא כי דופי, כי לא חסרו גבהיילב בעמנו.
 הנה כה יענה בי סרה אחד מהם בפוגשו אותנו: (276-280) ימי הוא
 זה הנוכרי הבא עם נאוסיקאָה, נאה ותמיר? היכן מצאה אותנו
 לבטח יהיה בעלה. ייתכן כי זר מארץ רחוקה הוא, נודד עלי ים,
 והיא אספה אותו מספינתו, שהרי עמים שכנים לנו אין. או שמא
 זהו אחד האלים, אשר אליו התפללה רבות, והוא שעה לתפילתה
 (281-285) וירד מן השמים להיות לה לבעל כל הימים. מוטב כן,
 ואם גם הלכה בעצמה ומצאה לה בעל מארץ נכר. הלא מבה
 היא את הגברים בני עמה, פיאקים רבים וטובים אשר מבקשים
 את ידה. כן יאמרו, והיו הדברים לגנותי. (286-290) אף אני הייתי
 מוצאת דופי באחרת, לו עשתה כדברים הללו; עלמה, אשר למות
 רוחם של אביה ואמה היקרים באה בחברת גברים, טרם שנשאה
 קבל עם ועדה. נוכרי, תן לכן לדברי אלה, למען ישלחך אבי שלי
 וישיבך הביתה חישמהר. (291-295) הנה נקרית לקראתנו חורשה
 משופחת סמוך לשביל, חורשת אַתְנָה ובה עצי צפצפה ומעיין מים
 חיים וכרי דשא יכתרוה. שם מתחם אבי מולידי וכרמו הפרוה,
 רחוק מן העיר פֶּה־שְׁמַע צעקתו של אדם. שב לך שם והמתן זמן
 מה, עד אשר אנו (296-300) נבוא העירה ונגיע אל ארמונו של אבי.
 אך כאשר תשער בנפשך כי כבר הגענו אל הארמון, או אז בוא
 אל עיר הפיאקים ובקש את ארמון אבי מולידי, הוא אַלְקִינוֹאוֹס
 רחבי-הלב. בנקל תכירנו, אף ילד קטן יוכל להנחותך אליו;
 (301-305) כי יתר היכלות הפיאקים לא נבנו כדוגמת היכלו של
 אַלְקִינוֹאוֹס הגיבור. והיה כי תבוא בתחומי הארמון והחצר, עבור
 דרך ההיכל בחיפזון רב עד אשר תגיע אל אמי שלי. היא יושבת
 מול האח, לאורה הבהוק של האש, (306-310) כורכת חוטי ארגמן

לל ביטור, פלא לעין רוֹאָה. נשענת היא אל העמוד, ושפוחתיה
 השבנה מאחוריה. על זה העמוד נתמך אף כס מלכותו של אבי,
 אשר עליו ישב וילגום יינו כאחד מבני-האלמוות. חלוף על פניו
 חזק את ברכי אמי ביריך, (311-315) למען תחזה ביום שיבתך
 במורה ושמחת, אף שרחקת מאוד מארצך. אם היא תהגה לך
 טובות בלבה, אזי יש תקווה כי עוד תראה את יקיריך, תבוא אל
 ביתך הבנוי לתפיות ואל ארץ מולדתך. (316-320) כך דיברה
 והצליפה הפרדות בשוט הנוצץ; אלה חיש עזבו את פלגי הנהר,
 והזרזים מאחור.

אצו הפרדות כהלכה, היטיבו להניע רגליהן הקופצניות; והיא
 גתנה אותן בתבונה, למען יוכלו השפחות ואוֹדִי־סָאוֹס לבוא רגלי
 בכקבותיה; בשום-שכל הצליפה בשוט. (321-325) שקע השמש ויבואו
 אל החורשה המהוללת, קודש לַאֲתָנָה, למען ישב שם אוֹדִי־סָאוֹס
 והנדה. מיד אז נשא תפילתו לבת זָאוֹס האדיר: "שמעי אותי, בתו
 של זָאוֹס נושא האַיִגִים, את הבלתי-נלאית! עתה הקשיבי לי, היות
 שלפנים, בצד לי, לא שעית לקולי כל עיקר, (326-330) עת הכני
 מרעיד-הארץ המהולל. תני ותהא ביאתי רצויה מלפני הפיאקים
 והם יחמוני." כך דיבר בתפילתו, ופֶלְס־אֲתָנָה שמעה אותו. אך
 עוד לא הופיעה לפניו בגלוי, כי יראה מפני אחי אביה; והוא
 עמד בחרונו הנורא (331) על אוֹדִי־סָאוֹס השווה-לאלים, עד אשר
 שב לארצו.